

han vilde der gerne dreje det saaledes, at vi Socialdemokrater og navnlig Tobaksarbejderne vare Modstandere af Værditolden. Den højtærede Finansminister bestræbte sig øjensynlig for at faa frem saa meget som muligt, der kunde tyde paa og tale for, at Arbejderne i Virkeligheden vare protektionistiske. Han anførte Andragendet fra Tobaksarbejderne, men maatte jo fuldstændig forvrænge Meningen deraf for at naa til det Standpunkt, han ønskede at indtage. Der er i dette Tobaksarbejdernes Andragende, der er omdelt til alle Tingets Medlemmer, ikke et Ord, hvormed de protestere mod Nedsættelsen af Beskyttelsestolden eller mod Værditolden i sig selv. Hvad de gøre, og hvad den højtærede Finansminister synes ganske at have overset, er, at de som vi protestere mod den Forhøjelse af Tobakstolden, her foreslaas, mod den Fordobling, man er i Gang med. Det er det eneste, de protestere imod, og saa sige de: Ikke en Gang ved en delvis Anvendelse af Værditolden, i hvert Fald i den Form, hvori den foreslaas, vil der raades Bod paa den Skade, der fremgaar for Faget gennem Tobakstoldens Fordobling. Den højtærede Finansminister vidste altsaa ikke anden Udvej end fuldstændigt at omdanne Meningen af det Andragende, her foreligger. Det maa jeg i høj Grad beklage.

Den højtærede Minister, der ved Sagens første Behandling i Efteraaret lyste efter Arbejdernes, særlig efter Industriarbejdernes og Fagforeningernes Mening, stod aabenbart nu og vilde umaadelig gerne kunne dokumentere, at Industriarbejderne og Fagforeningerne i Grunden vare Protektionister. Men De ville lægge Mærke til, at det spinkle Materiale, han havde mellem Hænderne, nu er fuldstændig forsvundet som Sand mellem Hænderne paa ham. Han nævnte der kun tre Andragender, hvoraf det ene var fra Tobaksarbejderne, og der har jeg allerede paa-vist, at Ministeren tager fuldstændig fejl. De to andre vare fra Stenhuggerne og Hattemagerne. Ministeren nævnte Andragendet fra Stenhuggerne. Det har ikke været forelagt os i Udvalget; det er først kommet i de sidste Dage. Jeg kender derfor ikke nærmere til det og skal ikke udtale mig om det; jeg har ikke set det. Men hvis Stenhuggerne nu skulde ønske Forhøjelse af Toldbeskyttelsen, ere de blevne fristede af Ministeren, som ved Regeringsforslaget i Efteraaret foreslog en saadan Forhøjelse, som han nu er gaaet tilbage fra. Om Stenhuggerne ere blevne

fristede af dette tidligere Forslag og have fastholdt Ministeren fra Efteraaret fremfor Ministeren nu, ved jeg ikke. Men det er da Ministeren selv, som er Aarsag til denne Fristelse overfor dette enkelte Fag. Men saa nævnte den højtærede Minister ubegribeligvis Hattemagerens Andragende, og det er rigtigt nok, at der foreligger et Andragende fra Hattemagerne om Frigørelse i hvert Tilfælde for en Del Raa- og Hjelpestoffer og Halvfabrikater, og der er det interessante ved Hattemagerens Andragende, at deres Krav tage vi netop op. De ville bl. a. have disse Straaflætninger, som ere Halvfabrikater, og som ikke laves her i Landet, men som bruges til Straahatte — dem ville de have frigjorte, og det er et af de faa Punkter, hvor Højres Repræsentant og vi ere enige, idet vi foreslaa at frigive disse Straaflætninger og derved imødekomme Hattemagerens Krav. Der foreligger ligeledes et Andragende fra Brede Hattfabrik, hvori denne Fabrik gør opmærksom paa, at Silketoldens Forhøjelse vil betyde en Merudgift for denne Fabrik af 30,000 Kr. om Aaret. Saadanne Andragender ere vi overordentlig villige til at imødekomme, og det gøre vi ved den Nedsættelse af Silketolden, vi foreslaa.

I hele den Del af den højtærede Ministers Foredrag, hvori han vendte sig mod Socialdemokraterne, forekom det mig, at han talte ud fra en gemt eller skjult, men dog ret tydelig protektionistisk Opfattelse. Han havde vendt Taktikken fra første Behandling om. Ved første Behandling stod den højtærede Minister og søgte at mistænkeliggøre os Socialdemokrater i Landarbejdernes og Husmændenes Øjne. Hans Bestræbelse var at vise, at vi i Grunden vare Protektionister. Hvad vi sagde her, var kun Talemaader. Betænkningen, vore Ændringsforslag skulde nok vise det modsatte. Det var hans Bestræbelse den Gang: Pas paa, Landarbejdere og Husmænd! Tro ikke disse Socialdemokrater! De tale nok frihandelsvenlige Ord; men de ere, naar det kommer til Stykket, alligevel Protektionister.

Men nu er Bøtten vendt, Taktikken vendt. Taktikken fra Efteraaret gaar ikke længere, Kendsgerningerne tale derimod. Nu vil den højtærede Minister takke Socialdemokratiet i Frihandelens Navn for det faste, klare Standpunkt, det nu indtager. Vi ere taknemmelige for denne Tak, og vi ville benytte den. Disse Ord skulde blive skrevne og citerede Landet over paa mang-